

HZ. ÖMER'İN ÖRNEK TEVAZUU VE ADALETİ (2)

(...dünden devam)

Kadın bütün erkek akrabalarının öldüğünü, kimi kimsesi bulunmadığını, yanında “açız!” diye feryat eden bu çocukların, to-runları olduğunu söyler. Bunun üzerine Ömer kadına, hâlini niçin emire (hali-feye) anlatmadığını sorar. Fakat kadından hiç beklemediği ağır bir cevap alır:

Emîr'e öyle mi? Kahretsin an-karîb Allah! (Allah onu en yakın zamanda kahretsin)

Yakında râyet-i ikbâli sernigûn olsun? (İyi günleri kötüye dön-sün!)

Ömer, belâsını dünyada isterim bulsun!

Halife Ömer, hayret içindedir. "Ne yaptı teyze, Ömer böyle bed-dua edecek" diye sorar. Kadın, kendisinin yetim avuturken, hali-fenin uyumaması gerektiğini, kendilerinin halîfeye Allah'ın bir emaneti olduklarını, ama arayıp sorulmadıklarını yana yakıla anlatır. Ve kendisine

"Zavallının işi pek çok, zaman bulup gelemez,

Gidip söylemezsen ne haldesin bilemez." diye mazeret sayıp döken Ömer'in hiçbir mazeretini kabul etmez.

“Mademki, insanlarıyla gereğince ilgilenemeyecekti,

O halde niçin hilafeti zamanında kabul etti.?” der.

Bu arada, çocukların feryatları daha da yükselir. Torunlarının bu içler acısı durumu karşısında, öfkesi artık çılgın bir hâl alan ihtiyar kadın Halife Ömer'e beddualar yağdırır:

□ Şu nevhalar ki çıkar tâ bulutların içine, (Ta bulutlara yükselen bu iniltiler)

Ömer! Savâik-ı tel'în olur, iner tepene! (Umarım Ömer, lanet bulutları olup tepene iner!)

Yetîmin âhını yağmur duası zannetme:

O sayha ra'd-ı kazâdır ki gönderir ademe! (Yetimin ahı yağmur duası değil, insanı yokluğa götüren bir kaza yıldırımındır!)

"Açız! Açız! Bize bir lokma olsun ekmek ver?"

"Susundu yavrularım, işte oldu, şimdi pişer!"

Gidip de söyliyeyim hâ?... Dilencilik yapamam! (Ben gidip Halifeye söyleyeyim de dilencilik mi yapayım?)

Ömer de kim? Benim ondan kerim adamdı babam, (Ömer de kim oluyormuş, benim babam ondan daha değerli ve cömert bir insandı)

Ölür de yüz suyu dökemem sizin Halîfe'nize!... (Ölsem de sizin Halifenize gidip yüz suyu dökemem!)

Ömer, kadının bu son sözleriyle, beyninden vurulmuşa döner. Sesi titreyerek "Haklısın teyze, avut çocukları, ben şimdicek gider gelirim." der. Sonrasını Hz. Abbas şöyle anlatır:

Halife önde, bitik, suçlu, münfa'il, nâdim;

Ben arkasında, perîşan, çadırdan ayrıldık

(Halife içi buruk, bitik ve pişman vaziyette, ben de arkasında çadırdan ayrıldık)

Sabaha karşı biraz başlamıştı aydınlık.

Köyün köpekleri ejder misâli saldırıyor,

Bırakmıyor bizi yoldan, fakat kim aldırıyor!

Medîne'nin dalarak münhanî sokaklarına;

Dönüp dönüp hele geldik zahîre anbarına.

(Medîne'nin dolambaçlı sokaklarını dolaşıp zahire anbarına geldik)

(devamı yarın..)